

Jodi Taylor

St Mary 04.5
Karácsonyi ajándék

Jodi Taylor – Karácsonyi ajándék

Egy novella a St. Mary-krónikák sorozatból

St. Mary-krónikák 4,5.

Jodi Taylor

Christmas Present

Kiadó: Accent Press Ltd – 2014

ISBN 9781783752171

Copyright © Jodi Taylor 2014

A fordítás deepL programmal készült.

A fordítást az eredetivel összevetette és lektorálta tomB.

2023. július.

Szenteste van a St. Mary-ben,

És az egész házban

Semmi sem mozdul...

Kivéve Maxet, Petersont és Markhamet, akik éjjélkor kiosonnak egy olyan feladatra, ami határozottan nem mindennapos.

Ma este lesz tíz éve, hogy Bashford és Grey vezető történészek eltűntek a XII. századi Jeruzsálemben. Hogyan kerültek a Kr.u. 60-as évekbeli római Colchesterbe?

Maxnek van egy elmélete.

Petersonnak van egy terve.

Markhamnek szalonnás szendvicsei vannak.

Colchesterben pedig ott van Boudicca és vérszomjas Icen hordái.

És van még az az óriási disznó... az a felbőszült óriási disznó...

Azt hittem, álom volt. A mai napig nem vagyok meggyőződve róla, hogy nem az volt. Úgy éreztem, mintha álom lett volna. Olyan volt, mint a valóság hiánya. Bár a St. Mary-ben a valóság hiánya nem feltétlenül jelenti azt, hogy álmodsz. És mivel nem üldöztek óriási ollóval egy hirtelen pudinggá változott világban, talán nem is álom volt.

Pedig valószínűleg az volt.

Nem mennék olyan messzire, hogy Mrs. Partridge-et rémálomnak nevezem – legalábbis akkor nem, ha hallótávolságon belül van –, de ott állt az ágyam lábánál, és azzal a kifejezéstelen tekintettel nézett rám, ami soha, de soha nem jelentett jót nekem, és ami azt feltételezte, mintha nekem tudnom kellene, miről is van szó. Sokszor voltam már ennek a tekintetnek az áldozata.

Egy darabig néztük egymást. A nő teljes formális öltözéket viselt – görög köntöst, ezüst diadémot, szandált, és szigorú arckifejezést. Csak Kleio, a történelem műzsája tudott úgy hadonászni egy papirusztekercssel, mint egy hőkövető rakétával.

Én viszont nemcsak, hogy pizsamában voltam, hanem további hátrányt jelentett a mellettem mélyen szunyókáló Leon Farrell jelenléte. Az egyetlen jó dolog ebben a helyzetben az volt, hogy nem húsz perccel korábban jelent meg. Kimondatlanul, de közös megegyezéssel figyelmen kívül hagytuk Leont.

Küszködve próbáltam felülni.

– Mrs. Partridge?

Mintha bármi kétség merülhetne fel, de hát karácsony este volt, az éjszaka közepén. Dermesztő hideg volt – zúzmarát láttam az ablakon –, és a St. Mary hivatalosan is szabadságon volt.

A Történettudományi Kutatóintézetnek dolgozunk, ami a St. Mary Apátságban működik. Mi valós időben tanulmányozzuk a jelentősebb történelmi eseményeket. Ezt mi nem hívjuk időutazásnak. A főnök, Dr. Bairstow, utálja ezt a kifejezést.

– Ez nem science-fiction, Dr. Maxwell!

Tudtam, hogy a főnök ma este Rushfordban vacsorázik egy csomó előkelő polgárral, és csak holnap tér vissza, épp időben, hogy a karácsonyi ebédet levezényelje. Ha a főnök nem volt itt, és a St. Mary ünnepelt, mit akarhat vajon Mrs. Partridge? És hogy jutott be? Leon bölcsen tette, hogy mindig bezárta az ajtót. Lélekben belerúgtam magamba. Ő volt Kleio, Zeusz lánya, és a történelem halhatatlan múzsája. Oda mehetett, ahová csak akart. És, úgy tűnik, meg is tette.

Azt mondta nekem:

– Kérem, álljon fel, Dr. Maxwell. Kint várok – és elfordult, hogy távozzon.

– Várjon! Mi történt? Meghalt valaki?

De már el is ment.

Felkaptam a köntösömet.

*

A sötét lépcsőházban várt rám.

– Kérem, jöjjön velem.

Megfogta a kezem.

– Ne. Várjon. Mi folyik itt?

Túl késő volt. Mrs. Partridge soha nem szerette elrontani a meglepetéseit olyan banális dologgal, mint a magyarázat. A talaj eltűnt a lábam alatt, és mi a levegőbe lendültünk, olyan iránytalanul és súlytalanul, mint két apró hópehely a hóiharban. Úgy is szálltunk le... mármint ő könnyedén, mint a pihe, én pedig, mint egy kisebb zsák szén.

Összeszedtem és leporoltam magam, és kezdtem előlről az egészet.

– Mrs. Partridge, kérem, csak mondja el nekem, mi ez az egész!?

A nő elénk mutatott. A Hawking-hangárban voltunk. De ez nem az a Hawking volt, amit én ismertem. Ez nagyon durván nézett ki. Sőt, primitívnek. Először is, a világítás szörnyű volt. Egyes helyeken szemkápráztatóan fényes, máshol viszont veszélyesen homályos. Kicsit

olyan volt, mint a mi Műszaki Részlegünk. A központi területet hosszú fémpadok foglalták el, szerszámok, kábelek és mindenféle berendezések között. A padló és a falak durva betonból voltak, és az egész hely úgy visszhangzott, mint egy katedrális. Hatalmas, gumiborítású kábelek húzódtak végig a padlón, de nem rendezetten a falakhoz kötözve, ahogy kellene, hanem óriási hurkokban kígyóztak körbe a helyiségben, hogy felbuktassák az óvatlanokat.

Szorgos technikusok mozogtak körülöttünk, nyilvánvalóan mit sem sejtve a jelenlétünkről. Igazából senki sem sétált át rajtunk, ami nagy kár volt, mert szívesen megnéztem volna, hogy az álomom hogyan birkózna meg ezzel.

A kompok talapzaton álltak, készen arra, hogy visszaugorjanak a számukra kijelölt időbe, de ahelyett, hogy minden talapzatba saját vezérlőkészletet építettek volna, a technikusok egy hatalmas, villogó fényekből, tárcsákból, karokból, kijelzőkből és elektronikus csipogásból álló szerkentyűt tologattak ide-oda. Minden nyílásából hatalmas köldökzsinórok nőttek ki. A négyes talapzatra emelték – hárman kellett hozzá –, és elkezdték bedugni a dolgokat a helyükre. Mindannyian vastag szigetelőkesztyűt és védőszemüveget viseltek. Egy olyan szervezet számára, amely hajlamos úgy tekinteni a munkahelyi egészségvédelemre és biztonságra, mint valami olyasmire, ami csak másokra vonatkozik, ez egy kicsit aggasztó volt. Az egész nagyon Heath Robinson-szerűnek tűnt számomra.* **{A Heath Robinson egy olyan gép volt, amelyet a brit kódfejtők a Bletchley Parkban működő kormányzati kódfejtőkben használtak a második világháború alatt a Lorenz-féle rejtjelezés megfejtésére. "Heath Robinson"-nak nevezték el, William Heath Robinson karikaturista után, aki egyszerű feladatokra mérhetetlenül bonyolult mechanikus eszközöket rajzolt – a ford.}** Mintha valami új dolog születne, és mindenki csak kitalálná az egészet. Előfordult egy válsághelyzet, és valaki bekapcsolt egy másik berendezést, ami egészen addig megtette, amíg legközelebb valami más szörnyen rosszul nem ment, és ki kellett találni egy másik megoldást.

A körülöttem lévő arcokat nézve alig ismertem fel valakit, amíg Dieter el nem osont mellettem. Foltos narancssárga kezeslábast viselt, és úgy nézett ki, mintha most szökött volna meg a főiskoláról – ami, mint kiderült,

valóban így is volt. Éppen a laptopját püfölte, és az eredményeket sorolta valakinek a négyes számú kompban. Egy testetlen, de ismerős hang válaszolt, és két másodperccel később egy nagyon fiatalnak tűnő Leon Farrell dugta ki a fejét az ajtón, és felvilágosítást kért.

Igen, ez a Hawking volt, de nem az, ahogy én ismertem.

*

Körülnéztem egy naptár után. A hely technikai és műszaki jellegéből adódóan a falon lévő képnek valami félmeztelen nimfát kellett volna ábrázolnia, amint elegánsan elterül egy csúcskategóriás sportautón, miközben anatómiájának egy jelentős része dacol a gravitációval. De mivel ez itt a St. Mary, egy bolyhos cica és egy pelyhes kiskacsa ült egymás mellett a szentestét mutató dátum felett.

A tíz évvel ezelőtti dátum felett.

– Jaj, ne – mondtam Mrs. Partridge-nek. – Nem, nem, nem, nem. Nem csinálom ezt a "Múlt karácsony szelleme" dolgot.

Sóhajtott.

– Ez nem önről szól, Dr. Maxwell. Kérem, koncentráljon.

– Mire is?

– Kérem, alaposan figyeljen.

Három alak közeledett a Négyeshez. Kettőjüket egyáltalán nem ismertem, de a harmadikat egész biztosan felismertem. Ian Guthrie őrnagy volt, a Biztonsági Részlegünk vezetője.

Mellettem Mrs. Partridge azt mondta:

– Hadd mutassam be a St. Mary két vezető történészét: Mr. Bashfordot és Miss Greyt.

Ismertem ezeket a neveket. Láttam őket a kápolnában lévő dicsőség-táblánkon, ahová azoknak a nevét jegyezték fel, akik nem tértek vissza. Akik a St. Mary szolgálatában haltak meg.

Ez még az én időm előtt történt, de a St. Mary korai napjaiban Bashford és Grey elindult a tizenkettedik századi Jeruzsálembé, és soha nem tértek vissza. A keresőcsapatok nem találták nyomukat. Clive Ronan, egy renegát történész ölte meg őket a jövőből.

A négyes számú kompért ölték meg őket.

Végül a kompot visszaszereztük, de Grey és Bashford soha nem kerültek elő.

– Guthrie őrnagyot, természetesen, ismeri.

Nos, nyilvánvalóan ismertem, és első ránézésre az elmúlt tíz évben nem sokat változott. Második ránézésre viszont...

Nem tudom, hogy mondjam, de néha nem is sejtéd, mennyire boldogtalan valaki, amíg nem látod a boldogtalanság előtti arcát. Mielőtt a bánat mély ráncokat vés az arcába, és eltompítja a fényt a szemében. Miss Grey mellé lépett, és lenézett rá, amikor az mosolyogva felemelte rá az arcát. Soha nem gondoltam volna, hogy ezt mondom, és főleg nem a csendes, magába zárkózott Ian Guthrie-ről, de a lelke ott volt a szemében, ahogy a nőre nézett.

Egy félig elfeledett emlék villant be a fejembe. A meztelen Rapson professzor, amint az archívum legfelső polcain jódlizik magában. Dr. Foster Petersonra borulva ecsetelte, mennyire szereti, Ian Guthrie pedig a falnak dőlve, valami olyasmit bámulva, amit csak ő láthatott, azt suttozta: – Elspeth, téged kerestelek. Mindenhol kerestelek.

Akkoriban azon tűnődtem, hogy vajon kihez beszél. És igen, mielőtt bárki megkérdezné, mindannyian be voltak tépve, mint egy sárkány a házi készítésű hallucinogén mérgező méztől. Hosszú történet. Ez biztos az az Elspeth Grey.

Megálltak a Négyes előtt. Bashford megrázta a fejét, mindkettőjükre rámosolygott, és eltűnt odabent Farrell főnökkel.

Guthrie és Grey váltott néhány szót. A nő a tizenkettedik századhoz illően hosszú, kék tunikát viselt. A haja festett volt, a szemöldöke világos. Nagy, sötét, komoly szemekkel nézett fel Guthrie-ra. A férfi mondott valamit. A

nő felnevetett. Szünetet tartottak, majd hivatalosan kezét fogtak, ahogy Leon és én is tettük, amikor mások előtt kellett elbúcsúznunk. Egy privát pillanat egy nyilvános helyen. Guthrie visszahúzódott a biztonsági vonal mögé. A nő belépett a kompba. Leon kijött, és az ajtó becsukódott mögötte. Harminc másodperccel később eltűntek. Örökre eltűntek, mert soha nem jöttek vissza. A St. Mary kereste őket, mert mi nem hagyjuk hátra az embereinket. De soha nem találták meg őket.

Mrs. Partridge felém fordult.

– Nos, Dr. Maxwell, mit láttunk az imént?

Engedelmesen válaszoltam.

– Épp most láttuk, hogy Bashford és Grey elindult az utolsó megbízatásukra. A tizenkettedik századi Jeruzsálemben. Valamikor az a személy Clive Ronan rajtaüt majd rajtuk. Megöli őket, és ellopja a kompjukat.

Megálltam és vártam. Mit akart tőlem? Már megtörtént. Nem tudjuk megakadályozni. Ronan ellopta a Négyest, és senki sem tehetett ellene semmit. Mrs. Partridge nem mondott semmit, mert mindig magamnak kell megoldanom a dolgokat. Komolyan, belehalt volna, ha időnként megír egy tájékoztatót?

Elgondolkodtam. Jól van, szóval nem a komp a lényeg. Azt ellopták, és hosszú időbe telne, mire újra látnánk, szóval az embereknek kellett lennie. Bashford és Grey. Megtapasztaltam a legendás Maxwell-ugrás kinyilatkoztatását, és majdnem átestem a lábam előtt heverő kábeltekercsen.

– A történészek!

– Igen?

Miután ezt az ígéretes kezdést kimondtam, elhallgattam. Biztosan nem akarta, hogy megakadályozzam az ugrást. Azt nem tenném. Még ha akarnám sem tudnám megtenni. Már megtörtént.

– Nem tudtam megakadályozni, hogy elmenjenek.

– Persze, hogy nem.

Tépelődtem az agyammal. Az isten szerelmére – mit várt tőlem? Az éjszaka közepén jártunk. Kirángattak az ágyamból, és kidobtak, egy álomban, a Hawking közepén tíz évvel ezelőtt, és... és mi már tovább is mentünk.

Nem volt lassú elhalványulás. Pislogtam, és a Galérián találtam magam, ahogy lenéztem a Nagyterembe. Tudtam, hol vagyunk most. És mikor. Ez a holnap volt. Ez volt a karácsonyi ajándékok napja.

Az összes múltjáró felszerelésünket elraktározták. A lépcső mellett egy kissé furcsa karácsonyfa állt, ízléstelenül feldíszítve flitterekkel, fényekkel és mindenféle formájú és színű díszekkel. Nem volt épp divatos színösszeállítás. A szivárvány minden árnyalatát képviselték; több mint eléggé. A tetején egy ferde csillag kapaszkodott az életéért.

Egy középkori lakoma stílusában egy hosszú asztal futott végig a terem közepén. Ez azonban sokkal demokratikusabb volt. Mi vagyunk a St. Mary. A sóhoz mindannyian hozzáférünk.

Óriási volt a hangzavar. Az ebédnek vége volt, és már a sütitet rágcsálták. A St. Mary-ben olyan magas a kifinomult humor színvonala, hogy a bent elhangzott vicceket fergetegesnek tartották. Nyilvánvalóan rengeteg alkoholt fogyasztottak.

A korrátra támaszkodtam, és lenéztem.

Kalinda Blacket láttam, aki ideiglenesen visszatért a Thirsk-i Egyetemről, a szerencsétlen munkaadóinktól való pénzzsarolásból. Dieterrel és Polly Perkinsszel nevetett az informatikából. Rapson professzor és Dr. Dowson barátságosan vitatkoztak. Dr. Bairstow az asztalfőn ült, jóindulatúan és nyugodtan – mint egy vulkán, amelyik délutáni pihenőt tart.

Valaki hiányzott. Valakinek a helye üres volt. Finom történelmi érzékem azt súgta, hogy valami nincs rendben.

Hirtelen Mrs. Partridge felé fordultam – aki nem volt ott. És már én sem.

Egyedül voltam egy sötét szobában. A függönyök el voltak húzva az ablakokon. Egy férfi ült tökéletesen mozdulatlanul, vak szemei egy néma tévéképernyőre meredtek. Fény villant az arcán. Az üres gyógyszeres üveg a könyökénél állt.

Ian Guthrie számára már nem lesz jövő karácsony.

*

Hallottam, ahogy sziszegve kifújom a levegőt. Hallottam, ahogy a vér lüktet a halántékomban. Éreztem, ahogy a szoba meginog körülöttem. Sokáig álltam mozdulatlanul. Amíg biztos nem voltam benne, hogy nem fogok elájulni. Az agyam kétségbeesetten kereste az észszerű magyarázatot. Valami értelmét annak, amit láttam. A reményt, hogy ha kinyitom a szemem, rájövök, hogy szörnyű hibát követtem el. Hogy ez csak fénytörés. Hogy álom volt. Kérlek, kérlek, ha tényleg van valahol egy irgalmas Isten, akkor legyen ez csak egy álom.

Tíz év. Ma este volt a nő halálának tízéves évfordulója, és én nem tudtam róla. Még csak nem is sejtettem. Más vajon tudta? Guthrie nagyon zárkózott ember volt. Arra gondoltam, hogy az évek során egyre csak gyászolt, és nem volt hová mennie, míg hirtelen... Én is gyászoltam valakit. Tudom, milyen érzés. És ő már évek óta gyászolt. És mi nem tudtunk róla...

– Ian? Nem! Nem, nem, nem, nem...

Rettenetes, reszelős suttogásként tört ki, ami fájt a torkomban, bár a szívemben érzett fájdalomnál nem lehetett nagyobb.

Kiáltottam. Megpróbáltam megrázní. Nem tudom, miért. Megpróbáltam kinyitni az ajtót, hogy segítséget hívjak, és rájöttem, hogy egyikre sem vagyok képes. Megfulladtam abban a tehetetlen érzésben, amit az álmokban érez az ember, amikor valami szörnyűség történik, és nem tud mozogni, nem tud beszélni, nem tud küzdeni, nem tud semmit tenni...

Ó, Istenem, hadd legyen ez álom...

*

Rángatózva ébredtem. Mellettem Leon mormogott és megfordult. Egy pillanatilag mereven feküdtem mozdulatlanul, vártam, hogy a szívverésem normalizálódjon, miközben olyan képek kavaroztak a fejemben, amelyek nélkül rohadtul jól meg tudnék lenni.

Lehunytam a szemem, és egy kicsit elgondolkodtam. Tudtam, mit akarok tenni. Tudtam, mit fogok tenni. Mit kell tennem. De mindenekelőtt találnom kellett valakit, aki vigyáz Guthrie-ra. Valakit, aki mellette marad, bármi történjék is. Valakit, akit nem lehet könnyen megfélemlíteni. Valakit, aki nem árul be. Valakit, akiben megbízhatok.

Felültem, és habozás nélkül felráztam Leont.

– Ébredj fel!

– Nem megy többször – mondta anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét. – Már mondtam neked, a követeléseid meghaladják az emberi tűrőképesség határát, és nekem szükségem van az alvásra.

– Szerencsésnek kellene érezned magad. Ébredj fel!

A férfi felsóhajtott.

– Mit akarsz?

Mit mondhattam neki? Leon, volt ez a furcsa álmom, ami valójában talán nem is álom volt, és Ian Guthrie ma este öngyilkos lesz, és szükségem van rád, hogy szemmel tartsd, amíg én... amíg én mit? Mit akartam csinálni? Erre még visszatérek.

– Leon, figyelj. Most nincs időm megmagyarázni, de később meg fogom. Tudod, hogy meg fogom.

Felült, beletúrt a hajába, és nem szólt semmit.

– Valami nagyon-nagyon fontosat kell tenned.

Nem kérdezte, hogy mi folyik itt, nem követelt magyarázatot, nem kérdezte, hogy mi a fenét képzelek, és megint eszembe jutott, hogy mennyire különleges is ő.

– Mit akarsz, mit tegyek?

– Azt akarom, hogy Ian Guthrie-val maradj. Ha kell, egész éjjel. Legalábbis amíg vissza nem jövök.

Vártam, hogy megkérdezze, hová megyek éjnek évadján, de nem tette.

– Miért?

Zavarba jöttem, mert rossz kérdést tett fel.

– Mit miért?

– Miért kell felébresztenem Ian Guthrie-t, aki mostanra már szinte biztosan alszik, és egész éjjel vele maradnom, legalább addig, amíg vissza nem érsz?

Ez egy észszerű kérdés.

– Ez egy nagyon is észszerű kérdés.

– És alig várom, hogy halljam a nagyon is észszerű választ.

– Nincs ilyen válasz.

– Ez érthető.

Összefonta a karját és várt. Valamit mondanom kellett neki.

– Leon. Ma este lesz tíz éve. Tíz éve, hogy a barátnője elment. Azt hiszem, szüksége van egy barátira.

Figyeltem az arckifejezését. Tanácstalanság. Felismerés. Megdöbbenés. Bűntudat. Sietősség. Lábát kilendítette az ágyból, és a ruhái után nyúlt.

– Honnan tudod ezt?

Kitértem a közvetlen kérdés elől.

– Ma este lesz tíz éve, Leon. Nem szabadna egyedül lennie.

– És ha nyugodtan alszik az ágyában? Ami valószínűleg így is van. Fel kell ébresztenem, és vele kell töltenem az éjszakát? Van fogalmad róla, hogy mit fog gondolni?

– Nem – mondtam ártatlanul. – Mit fog gondolni?

Szünetet tartott a farmerja felhúzásában.

– Ezt majd holnap beszéljük meg alaposabban.

Megcsókoltam, amikor elhagyta a szobát, és megkerestem a saját ruháimat.

*

Lekúsztam a konyhába, ahol készítettem magamnak egy bögre teát, és a csendes Könyvtár felé vettem az irányt, hogy tovább gondolkodjak. Az egész épület csendes volt, de néhányan még mindig ébren voltak. Markham, aki éppen biztonsági ellenőrzést végzett, egy adattáblánál bukkant rám.

– Te is? – kérdezte.

Rápislogtam az adathalmazom fölött.

– Én is mit?

Igazán semmiben sem vagyok jó, amíg nem ittam legalább két bögre teát.

– Peterson. A Galériában ólálkodik. Azt mondja, nem tud aludni.

– Tényleg? Nos, ha meglátod, szólj neki, hogy hozzon nekem egy szalonnás szendvicset.

– Ó, én nem dolgozom.

– Az éjszaka közepe van, az isten szerelmére. Miért járkálsz a folyosókon?

Rám vigyorgott. Alacsony volt, hitvány és elpusztíthatatlan.

– Várom Huntert. Most nincs szolgálatban, és gondoltam, hogy mi... – elhallgatott, és rám vigyorgott.

Mondtam neki, hogy nem értem, miért is nem vakult meg.

– Én sem – mondta napfényesen. – De sok sárgarépat eszem. Gondolod, hogy ez segít?

– Mintha hangokat hallottam volna – mondta Peterson, aki megjelent az ajtóban. – Ilyenkor már csak azt tudom feltételezni, hogy ti ketten rosszban sántikáltok. Bármi is legyen az, én is benne akarok lenni.

– Rossz éjszakám van – mondtam, és ez eléggé igaz volt. A történészeknek nem egyszer vannak rémálmaik. – Mr. Markham pedig az épületben kószálgat egy kis alkalmi szex vágyával.

– Semmi alkalmi nincs abban, ahogyan én szexelek – mondta sértődötten. Nekem van... mi is az a szó? Test... test... valami ilyesmivel kezdődik.

– Édes Istenem, kérlek, mondd, hogy nem a testiculusra **{here latinul – a ford.}** gondolsz?

– Nem! Hát persze, azom is van, nyilván, de én a többi dologra gondoltam.

Az agyam elborult. Milyen más dolgok?

– Teszteredmények? – kérdezte Peterson megvilágosodva.

– Szeretném egyszer látni őket. Mármint a teszteredményeid... – mondtam, amikor mindketten kinyitották a szájukat. – Legyetek szívesek rendbe tenni a dolgotokat.

Csend lett. Az épület nyikorgott körülöttünk. Az üres bögrémmel játszottam.

– Mondd csak – fordultam Markhamhez. – Mióta is dolgozol itt?

– A St. Mary-ben? Körülbelül tíz éve. Épphogy elmúlt.

– Akkor ismerted Elspeth Greyt?

Hosszú szünet következett.

– Egy kicsit.

Tim forgatta az adathordozót.

– Mire készülsz?

Újabb csend.

– Max?

– Oké – mondtam. – Kártyák az asztalra. Előkerestem a Négyessel kapcsolatos feljegyzéseket. Amelyiket ellopták. Van egy ötletem. Arra gondoltam, hogy talán...– Megálltam.

– Micsoda? – kérdezte Tim. – Mit gondoltál, mit tehetnél?

– Arra gondoltam, hogy megtalálhatnám Grey ugrásának koordinátáit a tizenkettedik századi Jeruzsálemben, és talán... nem is tudom.

– Utána még sokáig kerestük – mondta Markham halkán. – Hónapokig. Egyiküket sem találtuk meg. A legcsekélyebb nyomot sem találtuk. Fogtuk a jeladó-detektorokat, és átfésültük a várost. Nem találtunk semmit.

Érdekes. Még ha halottak voltak is, meg kellett volna találniuk a jeladókat.

– Talán – mondtam lassan, miközben teszteltem az ötletemet –, talán azért, mert egyáltalán nem is voltak ott. Csak gondolkodom. Talán Ronan a komppal együtt fogta el őket, és ahelyett, hogy ott és akkor megölte volna őket, az a szemét újra ugrott – valahová máshová –, és egyszerűen kidobta őket. Pont ez a fajta dolog tetszene neki. Egyszer velem is megpróbálta. Tegyük fel, hogy fog egy pár történészt, akik a keresztes hadjáratokra készültek, és bedobja őket mondjuk egy őskori orosz télbe, vagy valami csúnya dolog kellős közepébe, például Párizsba, a Szent Bertalan-napi mézszárlás idején.

– Igen, de honnan tudnánk meg ezt valaha is? – kérdezte Markham.

– Mi nem tudnánk – mondtam. – De a komp memóriája talán igen.

– Ezt keresed, ugye? – mondta Tim, és újra megforgatta az adathordozót.

Bólintottam.

– Ez a Négyes ugrásainak története. Minden egyes ugráshoz kétféle koordináta tartozik. Befelé és aztán kifelé. Ha megtalálom a Jeruzsálem utáni ugrást... lehet, hogy Ronan ott hagyta őket. Ha ez történt, akkor azt hiszem... azt hiszem, talán meg tudom találni őket.

– Folyton azt mondd, hogy "én" – mondta Peterson. – Ez magánakció?

– Igen, azt hiszem.

– Miért? Miért nem Dr. Bairstow-hoz fordulsz ezzel? Ő biztosan nem utasítaná vissza a próbálkozást.

Tétováztam, eszembe jutott az álmom.

– Dr. Bairstow nincs itthon.

– Nos, ez nem számít. Holnap jön vissza a karácsonyi ebédre. Akkor beszélj vele.

Most mit mondhattam? Ian Guthrie régi és igen értékes barátom volt, aki nem egyszer mentette meg az életemet. Nem akartam elárulni őt, ha tehettem. Megérdemelte a hűségemet.

Tudom, hogy nehéz elhinni, de itt a St. Mary-ben rendszeres pszichológiai megfigyelésnek vetnek alá minket. Azt hiszem, Dr. Bairstow egyszer arról beszélt, hogy éppen erre a célra felvesz egy további orvost a csapatba, amíg Dr. Foster azt nem mondta neki, hogy az egész világon nincs elég mentálhigiénés szakember a St. Mary személyzetének rendezéséhez, és a tervből nem lett semmi. Bár kész vagyok elismerni annak a lehetőségét, hogy időnként előfordulhatnak kissé furcsa viselkedésbeli kitörések, amelyek a beavatlatlanokat arra engedik következtetni, hogy a legtöbbünkkel valami komoly baj van, de Ian Guthrie pozíciójában nem engedhette meg magának valaki, hogy a legcsekélyebb utalást is megtegye arra, hogy nincs minden rendben nála. Ő volt a biztonsági főnök – a szikla, amelyre mindannyian támaszkodtunk. Tartoztam neki azzal, hogy mindent megteszek a jó hírnevének megőrzése érdekében. És ha megtaláljuk és biztonságban visszahozzuk őket, akkor senkinek sem kell megtudnia, milyen közel került hozzá a vég.

Csendesen azt mondtam:

– Nem akarok olyan reményeket ébreszteni, amelyeket talán nem tudok beváltani.

– Sajnálom, nem értek egyet veled.

Markhamre néztem, aki nem szólt semmit. Ha már tíz éve is itt volt, akkor már nem volt olyan fiatal, mint amilyennek látszott. És tudtam, hogy nem olyan szétszórt, mint ahogyan azt mindenkivel elhitette. És nyilvánvalóan nem fog pletykálni a főnökéről, Ian Guthrie-ről. Újra láttam azt az arcot a tévé pislákoló fényében, és újra éreztem a jeges kezet, amely megállította a szívemet. Óvatosan mondtam:

– Van néhány aggályom.

Vártam, de Markham még mindig nem szólt semmit.

Peterson egyikünkről a másikra nézett.

– Mit nem tudok?

Markham nem akarta kimondani.

– Ez még a mi időnk előtt volt, Tim, de Guthrie és Grey... – Haboztam.

– Soha nem nézett senki másra, ha Grey a szobában volt – mondta halkán Markham, és nem vagyok benne biztos, hogy kihez beszélt. – Nem csináltak belőle nagy ügyet, de különlegesek voltak. Aztán azon a karácsonyon nem jött vissza a nő. Ian majdnem a földre dőngölte magát. Alig beszélt. Alig evett. Minden keresőcsapatba elment volna, ha tehetne volna. Kerestük és csak kerestük őket, de eljött a nap, amikor a főnöknek ezt le kellett állnia. – Sóhajtott. – Gondolom, mindannyian azt hittük, hogy az őrnagy végre elfogadta, hogy elment. Soha nem mondott semmit. Senkinek sem. Még Farrell főnöknek sem. Ugyanolyan volt, mint azelőtt, és azt hiszem, egy idő után az emberek elfelejtették, hogy...

– Ma este lesz tíz éve – mondtam.

És holnap ott lesz az az üres szék a karácsonyi ebédnél.

Hacsak...

Még hosszabb csend.

– Akkor tehát hárman vagyunk – mondta Markham élénken. – Ellopjuk Farrell főnök gépét, és megint bajba keveredünk?

– Nagyon remélem – mondta Peterson. – Max, te és én megadjuk a koordinátákat. Markham... te felelsz a frissítőkért.

Tétováztam.

– Mi a baj? – kérdezte Peterson. – Ugye nem gondoltad, hogy nélkülünk mész?

– Ez több, mint szabálytalan, fiúk. Ha ez rosszul sül el, pokolian nagy lesz a baj.

Peterson megrázta a fejét.

– Nincs senki a St. Mary-ben, aki ne tartozna Guthrie őrnagynak valamilyen formában. Én tudom, hogy én igen. Én is benne vagyok.

– Én is – mondta Markham.

Szomorúan elmosolyodtam.

– Srácok, még ha minden jól is megy, Dr. Bairstow akkor is úgy fog ránk zúdulni, mint egy tonna téglá. Ezt tudnotok kell.

– Keménykalapot fogunk viselni – mondta Peterson.

– Igen – mondta Markham vidáman. – Az enyém még mindig megvan.

– Micsoda? – mondta Peterson. – Miért van meg... ó, mindegy.

*

Kettőnknek sokkal gyorsabban ment a feladat, és elég könnyen megtaláltuk a tizenkettedik századi koordinátákat. A számítógép a következő ugrást Kr.u. 60-nak azonosította. Camulodunum. A római kori Colchester.

– Szemétláda – mondta Peterson halkán.

Markham lenyelte a szalonnás zsemléje utolsó darabját.

– Miért?

– Boudicca felkelése – mondtam. – A földdel tette egyenlővé a várost, és lemészárolta a lakosságot. Szinte senki sem menekült meg élve. A mézszárlás közepébe dobta őket.

– Oké – mondta Peterson. – Ez gondos tervezést igényel. Korán kell bemennünk, hogy már a helyünkön legyünk, amikor Ronan felbukkan. A Négyes meg fog jelenni. Az ajtó kinyílik. Kidobja őket. Ha még életben vannak.

– Életben lesznek – mondta Markham. – Nincs értelme holtan kidobni őket. Lehet, hogy nem lesznek jó állapotban, de életben lesznek.

– Igaz – mondta Peterson. – Ez mind a mi javunkra válik. Nem akar majd sokáig ott lógni, ahol akár százezer feldühödött brit támadhat rá, ezért kidobja őket, és a lehető leggyorsabban elugrik. Mi pedig felszedjük őket és kijutunk.

Nem mondtam semmit, de időnk az igencsak kevés lesz. Sok tennivalónk volt, és kevés időnk. Két történést kellett megmenteni a bosszúszomjas Clive Ronantól az egyik oldalon, és Boudiccát és hordáit kellett elkerülni a másik oldalon.

– Őt magunkkal visszük?

Egy rántással tértem vissza a földre.

– Kicsodát?

– Guthrie-t.

Peterson rám nézett.

– Tényleg?

Csábító volt. Micsoda karácsonyi ajándék lenne ez neki. De nem.

Megráztam a fejem.

– Ha elrontjuk, és látja meghalni a lányt... vagy ha már halott... Fogalmunk sincs, hogy mi lesz ebből. Nem akarhatjuk tovább rontani a helyzetét.

Markham bólintott.

– Rendben. Most már mehetünk?

– Előbb egy gyors megálló a felszerelésért – mondta Peterson, és felállt. – Miért, mire ez a nagy sietség?

– Markham később találkozik Hunter nővérrel – mondtam. – Az a benyomása, hogy ez a szegény kislánynak egy csemege lesz.

– Hé – mondta ő sértődötten. – Az ő ötlete volt. Küldött nekem egy üzenetet, hogy mit tervez. Egyébként nem tudjátok, hol kaphatnék egy flakon fertőtlenítőszeret és egy bűvárruhát?

Előreküldtem őket, hogy összeszedjék, amire szükségünk van, én pedig lefirkáltam néhány szót Leonnak. Összehajtogattam a papírt, és bedugtam a fiókjába. Csak a biztonság kedvéért...

*

Petersonnal és Markhammal a Hawking előtt találkoztam. Egy platós kocsi volt náluk tele felszereléssel. Ellenőriztük, hogy senki sincs a közelben, és beléptünk a festékraktárba, ahol Leon a saját kompját tartotta. A hátsó sarokba mentünk. Ajtónyitást kértem, és bementünk Leon kompjába. Forró elektromosság, nedves szőnyeg, túlhajszolt vécé, áporodott emberek és káposzta ismerős szaga fogadott. A mi kompunk szaga.

A kompok kis, lapos tetejű, látszólag kőből épült kunyhók, amelyekkel abba a korszakba ugrunk, amelyikbe éppen beosztottak minket. Ezekben élünk és dolgozunk. Szűkösek, mocskosak, de a Műszaki Részleg hősies erőfeszítéseinek köszönhetően soha, de soha nem hagynak cserben minket. Ezt nem kell elmondani nekik. A Műszaki Részleg hivatalos álláspontja az, hogy a kompok a történészek hősies erőfeszítései ellenére is működnek. Leon és én sok vidám órát töltöttünk el egymás részlegeinek szégyentelen rágalmazásával.

Kipakoltuk a felszerelésünket. Meg sem fordult a fejünkben, hogy megpróbáljunk elvegyülni a helyi lakosság között. Egyáltalán nem volt értelme csodálatosan hitelesnek látszani, ha egy colchesteri csatornában feküdtünk, elvágott torokkal. Vagy még rosszabb. Markham tehát feladta a páncélokat, sisakokat és három nagy fegyvert. Senkit nem lőhettünk le, de

a fegyvereket alacsony töltésre állíthattuk, és mindenkit megperzselhettünk, aki hatótávolságon belül volt. És lássuk be, senki sem fog észrevenni néhány extra égési sérülést egy már lángokban álló városban. A történelmi pontosságnak tett engedményként azonban, és hogy csendben maradjak, Peterson szerzett három sötétszürke gyapjúköpenyt, amelyekbe beburkolhattuk nem mindennapi öltözékünket.

– Rendben – mondtam. – Ettől a pillanattól kezdve az órát figyeljük. – Ami alatt azt értettem, hogy az idő feltartóztathatatlanul közeledett ahhoz a pillanathoz, amikor Ian úgy dönt, hogy semmi sem éri meg tovább. Tegyük fel, hogy megmentjük élete szerelmét, és visszatérve a St. Mary-be Guthrie-t már holtan találjuk? Mekkora tragédia lenne az?

Összeszorítottam az ujjaimat Leonra gondolva.

– Most ugrani fogunk. Tim, add meg a koordinátákat. A helyszínen átöltözünk és megbeszéljük a taktikát.

– Értettem – mondta nyugodtan, és két perccel később már indulásra készen álltunk.

A világ kifehéredett.

*

Fogalmam sincs, milyen napszak volt. Ez Anglia volt. Súlyos, szürke felhők takarták el a napot. Reggel kilenctől este kilencig bármikor lehetett. Ennél az ugrásnál azonban az idő és az időjárás lett volna a legkisebb gondunk. A biztonság kedvéért általában egy csendes mellékutcában szálltunk le valahol. Valójában, ha ön valaha is egy csendes mellékutcában találja magát valahol, érdemes körülnézni. Biztos van a közelben egy komp és két civakodó történész. Integessen nekik, ha akar.

Ebben az esetben azonban egy nagy, tágas tér hátsó szélén szálltunk le, amelynek közepét egy hatalmas épület foglalta el, impozáns oszlopcsarnokkal. Tudtam, hogy hol vagyunk. Ha igazam volt, akkor ez volt Claudius Temploma, és a szokásos szerencsénkkel pont ott szálltunk le, ahol a leghevesebb lesz a csata.

Ennek ellenére a hely kihalt volt. Tim állított a kamerák szögén. A Templom lépcsőjén álló kis csoporttól eltekintve senki sem volt a közelben.

– Furcsa – mondta Tim.

– Talán a britek már elmentek – mondta Markham reménykedve.

Timre néztem, aki egy "mondd meg te" gesztust tett.

Így hát elmondtam neki.

– Ez itt a római kori Colchester. Camulodunum. Kr.u. 60.

– Igen?

– Ez egy római város, amelyben főként a hadsereg veteránjai és családjaik laknak. Nincs megerősítve, mert úgy gondolták, hogy nincs szükségük falakra. Így jelenleg az egyetlen dolog, ami körülveszi a várost, az körülbelül százezer feldühödött Icenii és Trinovantes törzsbeli, akik számára a Camulodunum magába foglal mindent, amit gyűlölni lehet. Annyira gyűlölnék mindent, ami római, hogy Boudicca serege nemcsak azokból a harcosokból áll, akikre csak rátehetette a kezét, hanem nőkből és gyerekekből is. Nem lennék meglepve, ha még a csirkéiket is magukkal vitték volna a harcba. Ha itt lettek volna és elmentek volna, nem maradt volna meg a város. Bízz bennem.

Markham bólintott, majd megvakarta a hátát.

– Ebben az esetben csak egy kis korrekció az eredeti tervhez. Kétfős csapatot alakítunk, és egyikünk – Max – a kompnál marad, hogy fedezéket nyújtson, és kinyissa az ajtót... Nem – mondta, amikor kinyitottam a számat. – Peterson támogatni fog ebben. Szükségünk lesz rád – valószínűleg a tetőn –, hogy utat mutass nekünk. Vagy nyakig leszünk a hisztérikusan menekülő polgárokból, vagy az örültek inváziós hordáiban és a csirkéikben. Akárhogy is, szükségünk lesz valakire fent, aki fedezőtűzet ad, elmondja, mi folyik itt, és kinyitja nekünk az ajtót. Nem kell mondanom, hogy az a néhány másodperc, ami az ajtó kinyitásához szükséges, mindent megváltoztathat. És ha ez nem tetszik, akkor nem kellett volna magaddal hoznod minket.

Kisebb csend támadt. Peterson hirtelen nagyon el volt foglalva azzal, hogy valamit csináljon a konzolon, és egyáltalán nem volt segítségemre.

Nyeltem egyet.

– Oké.

Felkészültünk, majd a kint zajló események felé fordítottuk a figyelmünket.

– Mi az a nagy épület ott? – kérdezte Markham a képernyőre mutatva, és a Biztonsági Részlegnek a múlt csodáihoz való tipikus hozzáállását mutatta.

– Az Claudius Temploma. Helyi kényszermunkásokkal épült. Mindannak a szimbóluma, amit ők gyűlölnék. A lakosok azt hitték, hogy biztonságban lesznek odabent, de utólag belegondolva, nem az a legjobb hely, ahová menekülniük kellene.

Ami igaz is, de nem sok választásuk volt. Könnyen lehet, hogy ez volt a környék legnagyobb és legterjedelmesebb épülete, jócskán a föld fölé magasodva, lépcsősorokkal, amelyek egy pompás oszlopcsarnokba vezettek. És igen, két napig sikeresen védték volna, ami valószínűleg éppen elég ahhoz, hogy a bent kuporgóknak reményt adjon arra, hogy talán mégiscsak megmentik őket. Kivéve, hogy a légió soha nem fog jönni...

– Mennyi idő múlva jelenik meg Ronan és a Négyes? – kérdeztem Petersontól.

– Úgy negyed óra múlva, azt hiszem.

– Menjünk fel a tetőre. Nézzük meg, mivel állunk szemben.

Felmásztunk a komp tetejére, és körbenéztünk.

A város két része világosan kirajzolódott. Nehéz kerek nádfedeles házakat betonozni, így a város brit része alapvetően barna színű volt – sárfoltokkal megspékelve.

A rómaiak, akár szándékosan, akár nem, hazájuk színeit és formáit hozták magukkal. A fürdőházak, középületek, templomok mind téglalap alakúak voltak, terrakotta tetőcserepekkel és fehérre meszelt falakkal. Sajnos persze

ez Britannia volt, így ezeket a fehér falakat a napfény helyett inkább sárral fröcskölték. Tudom, hogy a szürke nap mindenből kiszívta a színeket, de az összhatás fakó és unalmas volt. Mégis, egy óra múlva szép sárga és narancssárga színű lángok ugrálnak majd vidáman egyik épületről a másikra, meg-megszakítva a mindig vidám vörös vértócsákkal.

Az olvasott beszámolók alapján mindig is azt feltételeztem, hogy az Icenik lecsaptak a viszonylag tudatlan Colchesterre, és mindenkit lemészároltak, ami az útjukba került, de most, hogy körülnéztem, láttam, hogy a városlakók némi elővigyázatosságot azért tettek. Hát persze. Ez volt a Colonia Victricensis, amelynek lakói főként a hadsereg veteránjaiból és családjaikból álltak. Persze, hogy harcolni fognak. A házak be voltak reteszelve és be voltak zárva. Barikádokat és egyéb akadályokat emeltek az utcákon, hogy akadályozzák az Icenik szekereket. Akik nem menekültek el, a Templomban kerestek menedéket.

Újabb emberek siettek át a téren. Egyikük sem volt fiatal. Valójában közülük a legfiatalabb is középkorú volt. Némelyiküknek hiányzott egy végtagja vagy a szeme. Mindannyian borostásak és sebhelyesek voltak. Ezek voltak a római exlégiósok, és arra készültek, amihez a legjobban értettek. Mindegyiküknél volt valamilyen fegyver. Néhányan nyilvánvalóan megtartották a rövid szúrókardjukat a katonaéveikből. Néhányuknál lándzsa volt. Néhányuknál fejsze. Azok, akiknek nem volt katonai felszerelésük, vasvillákkal vagy akár nehéz, gonosznak tűnő szögekkel ellátott botokkal fegyverkeztek fel.

Elfordítottam a figyelmemet a Templomról. Ki fog előbb felbukkanni? Ronan vagy Boudicca? Vajon szó szerint a közeledő sereg útjába dobna őket? Hogy halálra tapossák őket? Vagy még rosszabb? Vagy egy órával előtte akarta ledobni őket? Szórakoztatná, ha két nyilvánvalóan idegen – esetleg kém – rohángálna Colchesterben, és ugyanolyan veszélyben lenne a rómaiak részéről, mint az Iceniekéről? Igen, ez tetszene Clive Ronannak. És persze ez volt a tervének gyenge pontja. Ha valakit holtan akarsz látni, akkor tedd meg. Mindig ezt mondom. Ne kárörvendezz – csak lőj.

Azt kérdeztem Petersontól:

– Meddig tart még?

- Most már bármelyik pillanatban itt lehetnek.
- Akkor menj. Sok szerencsét mindkettőtöknek.
- Neked is, Max. Vigyázz magadra.

Leugrottak.

Én a lapos tetőn feküdtem és őrködtem.

Egy széles sugárút vezetett a Templomhoz. A kapuk és a Templom között félúton kettévált valamiféle díszes, négyoldalú szökőkút körül, amely a fedezék illúzióját keltette, és ott kuporogtak, várakozva.

Újra ellenőriztem, hogy a pisztolyom a legalacsonyabb fokozaton és széles sugárra állítva van-e.

A város néma volt, és most először figyeltem fel egy hangra: Boudicca seregének megállás nélküli üvöltésére, ahogy közeledtek a város felé. Időnként a zaj félelmetes crescendóvá duzzadt, ahogy ezernyi dob zúgott, és százezernyi hang szólította az isteneiket bosszúért a gyűlölt rómaiak ellen.

Úgy éreztem, feláll a hátamon a szőr. A civilizáció burka nagyon vékony. Mindannyiunk mélyén ott vannak még a régi ösztönök. A kis, szőrös emlősök ösztöne, amikor százszor nagyobb ellenséggel találják szembe magukat: a menekülés. Menekülj az életedért. Menekülj vakon, gondolkodás nélkül, terv nélkül – csak menekülj. Olyan messzire és olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet.

Aztán beindul a következő ösztön. Az, amely a kis szőrös emlősnek bátorságot ad ahhoz, hogy menekülés közben megforduljon, kimutassa a fogait és harcoljon. Megvédi a kicsinyét, a párját, az odúját. Ezt figyeltük most.

A férfiak a Templom lépcsőjén sorakoztak. Egy zömök, középkorú, barna tunikát és nehéz csizmát viselő férfi törte át magát közöttük, és megfordult, hogy megszólítsa az embereit.

A fegyelem nehezen hal ki. Elhallgattak. A támadók most már jól hallható üvöltésén kívül nem hallatszott más hang.

A férfi harcokban csiszolódott hangja visszhangzott a templomkörzetben, visszaverődve a közeli épületek faláról.

– Róma emberei! A birodalom katonái vagyunk. Mi vagyunk a világ legjobb katonái. A Rajnától a Nílusig nincs olyan erő, amely ellenállhatna Róma erejének. A légiók jönni fognak. A IX. Hispania élén Quintus Petillius Cerialis el fog jönni. A mi feladatunk ma az, hogy addig megtartsuk az isteni Claudius Templomát. Megvédjük a Templomot. Megvédjük a családjainkat. Tartani fogjuk. Tartani fogjuk Rómáért!

Az összegyűlteket soraiból üvöltés tört ki. Fegyvereket lóbáltak.

– Róma! Róma!

Egy pillanatra az invázió hangjai elvesztek a mennydörgés alatt.

– Róma! Róma!

Akiknek pajzsuk volt, a fegyverüket hozzácsapták. Egy pillanatra még én is azt hittem, hogy meg tudják tartani a Templomot a túlerővel szemben.

És ekkor, mintegy válaszul, messziről, a távolban kezdetleges kürtök szólaltak meg. Dobok szóltak. Egy pillanatra teljes csend lett. Itt, a Templom területén minden mozdulatlan lett. A világ várt.

Aztán egy hatalmas, fülsértő üvöltés harsant. Százezer hang kiáltotta gyűlöletét, és a brit hadsereg megindult.

Mi is hallottuk. Éreztük a lábunk alatt.

Mennyi időnk volt még? És hol volt az az átkozott Clive Ronan?

A Templom nagy faajtajai óriási dübörgéssel csapódtak be, ami visszhangzott a téren. Odakint a veteránok összezárták soraikat és felemelték a fegyvereiket. A Templomot mindenáron meg fogják védeni.

A távolban vörös fényt láttam. Az Icenit elérte a külterületet.

A szekerek végigsöpörtek a városon, megtisztították az utat, és mindenkit leterítették, aki az útjukba került, a gyalogosok pedig követték őket, és mindent felgyújtottak, amit csak láttak. Mindent és mindenkit lemészároltak. Vannak emberek, akik könnyelműen használják a "mészárlás" szót, fogalmuk sincs annak valódi jelentéséről. Nekik Colchesterben kellett volna lenniük azon a napon.

Már messziről hallottuk a paták csattogását a kikövezett utcákon. A szekérekerekek dübörgését. A harcosok kiáltásait.

Az égő épületek fénye egyre erősebbé vált. Füstszagot éreztem. Hamut sodort a szél. Volt néhány kőből készült középület – például a Templom –, de a többség fából készült, nádtetős. Úgy égtek, mint a fáklyák.

Itt, a Templom körzetében rend uralkodott. A veteránok fegyelmezett sorokban álltak, mindenki készen állt a kötelessége teljesítésére.

Clive Ronan még mindig nem volt ott. Nem volt ott a Négyes sem. Miért nem voltak itt? Rosszul értettem? A semmiért sodortam magunkat veszélybe? Tényleg csak egy álom volt?

Úgy gondolom, hogy az a néhány perc a komp tetején, amikor lenéztem a szörnyen kiszolgáltatott Petersonra és Markhamre, és vártam valamire, amiről egyre inkább meggyőződtem, hogy talán nem is fog megtörténni, nem olyan dolog, amit valaha is újra meg akarnék tenni.

A szökőkútról a körülöttünk lévő utcák rácsos mintázatára, a Claudius Templomát védő, százalmasan kis létszámú hadseregére, majd ismét a szökőkútra vetettem a tekintetem. Feltételeztem, hogy a szekerek előre fognak nyomulni a térre, kétségbeesetten igyekezték eljutni elnyomóik e jelképehez. Bármelyik pillanatban felbukkanhatnak, és amint felbukkannak, kivonom magunkat. Nem volt más választásom, még akkor sem, ha a Négyes nem jelenik meg. Ez a pillanat még nem érkezett el, de fel tudtam készülni.

Azt mondtam:

– Peterson, Markham, amikor azt mondom, a jelemre, vonuljatok vissza a kompra. Ez parancs. Megértettétek?

Csend.

– Megértettétek?

– Igen – mondta Peterson. Nem többet, nem kevesebbet.

Vártunk.

Hol a fenében van a Négyes és Elspeth Grey?

A veteránok mozdulatlanul álltak, szilárdan és némán.

Ők is vártak.

Peterson és Markham egymásnak háttal guggoltak a szökőkút védelmében.

Én a tetőn feküdtem és figyeltem a Négyest. Olyan feszült voltam, mint egy szteroidokon hízlalt hegedű – ami, gondolom, a cselló lenne. Mindannyian készen álltunk az indulásra. Amint Ronan földet ér, készenlétben állunk. Abban a pillanatban, amikor kinyílik az ajtó, készen állunk, és abban a pillanatban, amikor továbbugrik, elindulunk.

Boudicca közeledő seregének lármája egyre hangosabb lett. A szél felerősödött. Füst keveredett a szürke felhők közé, még jobban elsötétítve a napot. Még több hamu szállt a téren. Éreztem az égő fa szagát. Még az egyes hangokat és a menetelő lábak ritmusát is ki tudtam venni, bár ez valószínűtlen volt. Nem voltak olyan közel. Mégis...

Ronannak még mindig semmi nyoma. Felkészültem, hogy leugrok, és visszaviszem őket a biztonságba.

Éppen amikor megfeszítettem az izmaimat, egyszerre több minden történt.

Nem egészen húsz méterre tőlem egy kis, ütött-kopott kőkunyhó villant fel. A szívem feldobogott a megkönnyebbüléstől. Ott voltak! Igazam volt. Megtaláltuk őket. Most már csak vissza kellett hoznunk őket.

A tetőre lapultam. Peterson és Markham, akik erre a pillanatra vártak, megfeszültek, hogy gyorsan mozogjanak.

A tér túlsó végén mintegy féltucatnyi harci szekér tűnt fel, és a Templom felé vette az irányt, ahol a római fegyverek hatótávolságán kívül köröztek, és a saját nyelvükön gúnyolódásokat és kihívásokat szórtak az ellenségre.

A francba!

Ideje indulni.

A veteránok csattogtatták a fegyvereiket, toporzékoltak, és azt üvöltötték:

– Róma! Róma!

Azt mondtam:

– Futás a komphoz, fiúk! Majd én elkapom őket.

Ez volt a helyes döntés. A komp sokkal közelebb szállt le hozzám, mint hozzájuk. Gyorsabban odaérek, anélkül, hogy kitenném magam Boudicca előőrsének.

A komp ajtaja kinyílt, és valaki olyan erővel vágódott ki belőle, hogy végiggurult a járdaköveken, ahol szörnyű mozdulatlansággal feküdt.

Egy másodperccel később két verekedő alak jelent meg az ajtóban. Grey volt az, és valakivel küzdött, aki lehet, hogy Clive Ronan volt, de az is lehet, hogy nem. Nem tudtam megmondani.

Kiáltani akartam neki. Mondani neki, hogy hagyja abba. A mentőcsapat már közel volt. Hogy ne kockáztassa magát vagy Bashfordot, de nem tudtam. Ha Ronan megtudná, hogy itt vagyunk, mindkettőjüket lelőné, és megpróbálna minket is elkapni. Tényleg nem tudtam, mit tegyek, de Boudicca megoldotta ezt a kis problémát helyettem, mert abban a pillanatban három vagy négy szekér jelent meg egy másik irányból, amelyek szintén a Templom felé száguldottak.

Grey a földre zuhant. Az ajtó becsukódott. A komp kifakult a létezésből.

– Most! Mozgás! Most!

Szívesen mondanám, hogy egy jól képzett profi egység összehangolt precizitásával mozogtunk, de nem így történt. Semmilyen módon. Az egész

dolog csak... olyan tipikus volt.

Kiáltottam, de a hangom elveszett a köröző szekerek zajában és az angolok gúnyolódásában. Grey és Bashford nem hallott engem. Azt tették, amire a történészeket tanítják. Mivel fogalmuk sem volt, hol és mikor vannak, menedéket kerestek. Grey felhúzta Bashfordot, és mindketten átviharzottak a téren.

A rohadtul rossz irányba.

A másodperc töredéke alatt kellett döntenem, de igazából ez nem is volt döntés. Azért jöttünk ide, hogy megmentjük őket. Nem volt értelme visszamenni nélkülük. Az egyetlen dolog, ami megmenthetett volna Dr. Bairstow biztos és szörnyű haragjától, az Bashford és Grey visszahozatala volt. Lehetőleg élve.

Lekászálódtam a tetőről, ügyetlenül érkeztem, és kifecamítottam a bokámat. Nem volt komoly, de meg kellett várnom, amíg a kezdeti fájdalom elmúlik, mielőtt utánuk mehettem volna.

Markham, amikor meglátott a járdaköveken elterülve, talpra ugrott, megcsúszott azon a nagyon is kézzelfogható bizonyítékon, hogy nemrégiben több izgatott ló is erre járt, és a földre zuhant. Peterson átesett rajta.

Káromkodtam, fohászkoztam a történészek istenéhez, aki az eddigi bizonyítékok alapján bizonyára szabadságon van, feltápászkodtam és a két menekülő múltjáró után eredtem.

Markham és Peterson elindult utánam.

Bashfordnak és Greynek odakiáltottam, hogy várjanak.

Markham és Peterson rám kiabált, hogy várjak.

Komolyan mondom, esküszöm, hogy a betanított csimpánzok jobban el tudnák végezni a munkát, mint mi.

Az egyetlen dolog, ami megakadályozta, hogy az egész dolog végigcsússzon a híres St. Mary katasztrófa-kanyarban, és egyenesen a teljes

katasztrófába csapódjon, az volt, hogy nem volt hova menniük. Korábban már mondtam, hogy Colchester nem volt felkészületlen, és minden sarkon barikádokat állítottak fel. Egyenesen egy lezárt utcába futottak.

Megálltak, ahogy mi is, és a mellkasunk is megemelkedett.

Lélegzetvisszafojtva mondtam, hogy:

– Hé!

Bashford körbefordult, arcát vér borította, és lecsapott. Ha eltalált volna, akkor a hátamon feküdtem volna a sárban. És nem először. Tipikus rohadttörténészek – kockáztatod az életed és a karriered, hogy megmentsd őket, ők pedig azzal válaszolnak, hogy megpróbálnak leütni.

Felhúztam a napellenzőmet, és azt kiabáltam:

– Én vagyok az. A mentőcsapat.

Erre ő azzal válaszolt, hogy megint rám csapott. Teljesen célt tévesztett, mert, mint később rájöttem, nem látott a szemébe folyó vértől. Fogalma sem volt róla, hogy ki vagyok.

– St. Mary – kiáltottam, kétségbeesetten kitérve. – Guthrie küldött minket.

Grey megragadta a karját.

– Tom. Várj! Állj! Semmi baj! Ez a St. Mary.

Grey abbahagyta a vad csapkodást.

Felém fordult.

– Itt van? Guthrie itt van?

Markham, aki jártas volt a történészek módszereiben és abban, hogy képesek állni és beszélgetni, miközben egy katasztrófacunami azzal fenyeget, hogy rájuk zúdul, előrelépett.

– Nincs idő beszélgetni. El kell tűnnünk innen. Peterson, te vezetsz. Max, Grey és Bashford középére. Én megyek hátul. Minél tovább maradunk, annál

kevésbé valószínű, hogy elmenekülhetünk. Mozgás! Most.

Visszaindultunk a komp felé, és kezdtem azt hinni, hogy talán mégiscsak sikerülni fog.

Tévedtem.

Megint.

*

Minden nagyobb zavargásban mindig akadnak olyanok, akik megpróbálják kihasználni a helyzetet. Egy kis szabadúszó fosztogatás itt – egy kis alkalmi fosztogatás ott. Általában nem túl okosak, és csak hogy ezt bizonyítsák, amikor mindenki, akinek több mint egy agysejtje volt, elmenekült Colchesterből vagy biztonságot keresett, ezek az emberek megpróbálták ellopni egy disznót.

Fogalmam sincs, honnan jöttek. Soha nem láttam még ilyen gazember kinézetű bandát. Az egyikük rendkívül kövér volt. Sárszínű tunikája szorosan feszült a hasán, és merev volt attól, amitől nagyon-nagyon reméltem, hogy ételfoltok. Egy másik kicsi és sovány volt, szörnyű bőrrel. Durva barna nadrágot viselt, és egy világos okkersárga tunikát, ami több számmal nagy volt neki. Gyanítottam, hogy frissen szabadították meg az igazi tulajdonosától. A harmadik valamiféle fémsisakot viselt, ami túl nagy volt neki, így ismét csak sejtettem, hogy nem az övé. Fogalmam sincs, milyen színű volt eredetileg a ruhája. És bűzlött. Hatalmas izzadságfoltok övezték mindkét hónalját. Nyúzott arca sebhelyes volt. Ó, és mindannyian részegek voltak. Nagyon, nagyon részegek. Innen is éreztem a füstszagot.

Ez persze nem meglepő. Házról házra jártak, fosztogattak, amit csak találtak. Mindegyikük vállán zsákok voltak, tele zsákmányolt holmikkal. Fogalmam sem volt, hogy bennszülött kolchestriaiak vagy szökött rabszolgák voltak-e. Talán még szabadúszó Icen-i katonák is lehettek. Boudicca nagyon kevésbé tudta ellenőrizni a seregét. Inkább a létszáma és a vadságra támaszkodott, mint a taktikára. Ezt a hármat elnézve, már jó ideje részegek lehetnek. Ami jó volt, mert nyilvánvalóan nem voltak hivatásos katonák. És rossz is, mert kiszámíthatatlanok voltak. Ha szerencsénk van, akkor nem harcoló részegek lesznek, inkább mélabús

részegek. Vagy boldog részegek. Vagy – és ez volt a kedvencem – eszméletlen részegek.

Markham kissé elmozdult a helyéről, készen állt a bajra.

– Várj – mondta Peterson halkán.

Igaza volt. Lehet, hogy részegek, de az is lehet, hogy van vagy százezer barátjuk odakint, akik bármelyik percben felbukkanhatnak.

Mindannyian egymásra bámultunk, és miközben ezt tettük, két másik zsvány dugta ki szőke, kócos hajú fejét egy közeli rozoga faházból. Mindkettőjüknek olyan szakála volt, amelyben egy kisautót is el lehetett volna veszíteni. Nagyszerű. Most már öten voltak. Talán többen is, mert a fészker mélyén valami más is morgott és mozgott a sötétben. Csapdába estünk. A komp és köztünk voltak.

Sóhajtottam. Most lenne itt az ideje egy igazán zseniális ötletnek.

Nem ölhettük meg őket, mert lehet, hogy ezzel a saját őseink egyikét ölnénk meg, és a Történelem nem igazán szereti, ha ilyesmit teszünk.

Még csak komolyan harcképtelenné sem tehetnénk őket, mert akkor talán valaki más ölné meg őket, és ha nem ma kellett volna meghalniuk, akkor az megint csak baj lenne.

Talán megfélemlíthetnénk őket. Rendben, néhányan közülük olyan testalkatúak voltak, mint egy téglaház, de ez sosem ért fel a női ravaszsággal. Vagy csalással, ahogy Leon mindig nevezi.

Bashford és Peterson mögött voltam. Levettem a sisakomat, és átadtam Greynek. Kihúztam a hajtűimet, kiráztam a hajamat, hátradobtam a köpenyemet, teljes töltésre állítottam a pisztolyomat, és szembeálltam velük.

Megpróbáltam úgy látni magam, ahogy ők látnak engem.

Egy vörös hajú nő. Elég sok vörös hajjal. Valójában olyan a hajam, mint a japán csomófű. Ha levágod, tízszer vastagabban nő vissza. Még mindig

várom, hogy a hajápoló ipar előálljon egy olyan samponnal, amely csökkenti a volument és a fényt.

De én egy vörös hajú nő voltam, aki páncélt viselt, és ha ők Boudicca követői voltak, akkor ez nem volt ismeretlen látvány számukra. És ami a legjobb, olyan nő voltam, aki meg tudta csinálni... ezt.

Felemeltem a pisztolyomat, és folyékony tűzsugarat küldtem a rozoga fészter nádtetejére, ami huhogó hanggal szállt fel. Hirtelen hőlégrobbanás támadt, és vörös szikrák repültek az ég felé. Lángok kezdtek nyaldosni az ajtó körül.

Egy mérföldet ugrottak, és tágra nyílt szemmel, meginogva bámultak rám. Talán mégiscsak sértetlenül megússzuk. Kihasználtam a meglepetésüket, és a Templom irányába mutattam, miközben szavakat raktam össze a fejemben. Nem beszélem a brithoni nyelvet, és csak nagyon kevés óangolt tudok. Reméltem a legjobbakat.

– Halál! Halál! Öljétek meg őket! Öljétek meg a római macskákat!

Tudom, tudom, de a pillanat hevében nem jutott eszembe a kutyákra vonatkozó szó, és őszintén szólva, azt hiszem, itt valamiféle elismerést érdemlek. Részeg fosztogatók álltak velünk szemben, és Boudicca zászlóaljai bármelyik percben felbukkanhatnak. Az isten szerelmére, mit várnak tőlem az emberek?

Értetlenül bámultak rám.

Sóhajtottam. Minden rosszul ment. Ez egyszerűen nem a mi napunk volt. Ma volt az a nap, amikor mindannyian meg fogunk halni a római Colchesterben.

És akkor, jellemzően ezen a ponton a történészek istene meghúzta a láncot, kilépett a kocsmából, és visszatért a szolgálatba.

Tényleg el kellett volna gondolkodnom egy pillanatra, hogy mit keresett a másik kettő a fészterben, bár senkinek sem volt sok esélye arra, hogy bármin is gondolkodjon, mert a következő pillanatban már mindannyian az életünket féltettük.

Egy hatalmas, feldühödött disznó tört ki az égő épületből, visító kismalacokat szórva szét a lába körül. Kettőt azonban keményebb fából faragtak, mint a testvéreiket, és zordan szopókázva kapaszkodtak. A disznó állt, lehajtott fejjel, szétvetett lábakkal, a malacok lengtek.

Hatalmas volt. Ő volt a legnagyobb disznó, amit valaha láttam egész életemben, ami, bevallom, nem volt disznókkal teli, de még így is... Még ha mozdulatlanul is állt, egyes részei maguktól is folytatták az imbolygást és a remegést. Az apró, gyöngyszerű disznószemek meredten néztek a világra. Tényleg egyáltalán nem volt boldog. Rám szegezte ezeket a szemeket, helyesen azonosította azt az embert, aki felgyújtotta az ólját, és elkezdett dülöngélni.

– Vigyázz – kiáltotta Peterson, és mielőtt tiltakozhattam volna, oldalra lökött. Valami disznóval kapcsolatos és kellemetlen dologban landoltam, amit esélyem sem volt megvizsgálni, mert fél másodperccel később már rajtam landolt.

A disznó valamiféle disznó harci kiáltást adott ki, irányt változtatott, és a malacokkal a nyomában nekirontott a szakállas gazfickóknak, akik félreugrottak, hogy kitérjenek az útjából. Megpróbáltak szétszóródni, de a szűk utcában ez inkább önkéntelenül is egy kupac lett, mint szétszóródás. A kövér nekirohant egy falnak, és visszapattant, majdnem elgázolta a soványat. Az egyik megcsúszott, és a fenekén hátrafelé kaparászott, hogy felálljon. Valaki más megbotlott Petersonban és bennem. Az egyik brit barátunk lehetett. Egy disznó sem lehet ennyire büdös... Rettenetes káromkodások és keserű vádaskodások hasogatták a levegőt, és nem mindegyikük a St. Mary-től származott. Malacok visítottak és az emberek lábai között szaladgáltak. A disznó nekirontott a még mindig tántorgó kövér fickónak, és belelökte az égő fészerbe. Az visítva gurult vissza, és újra felugrott, a füstölgő ruháját verve.

A disznó, győzelmet érezve, gyilkolásra készült fel, amelyet utódai ugyanilyen lelkesen követtek. Az immár ex-fosztogatók feladták, felhúzták egymást a földről, és futásnak eredtek. A disznó győzelmi üvöltést adott ki, és követte őket. Mindannyian eltűntek szem elől.

A mi kis utcánkban csend lett.

– Én ebből semmit sem hiszek el – mondta Grey, aki értelmesen Markham mögé húzódott. – Éppen most győzött le minket egy disznó. Kik maguk?

Az eddigi teljesítményünk alapján azt hittem volna, hogy ez nyilvánvaló.

*

Nem tudom, hogy a többiek hogy vannak vele, de nekem nem sok emlékem van arról, hogyan jutottunk vissza a kompba. Nem voltunk olyan sokáig távol – bár hosszabbnak tűnt –, de távollétünkben a tér megtelt Boudicca csapataival. A szekerek még mindig köröztek a Templom körül, és minden irányból tömegesen özönlöttek a térre a gyalogosok. A zaj elsöprő volt.

Mi mindettől távol maradtunk, a tér széle mentén haladtunk, és olyan fedezéket használtunk, amelyet csak találtunk. Szoros csoportban haladtunk. Peterson vezetett; Grey és én irányítottuk a még mindig meglehetősen ingatag Bashfordot, Markham pedig a hátunk mögött haladt.

Figyelmünket szilárdan a komphoz vezető útvonalra összpontosítottuk, mert Markham bejelentette, hogy lelövi az első történészt, aki megáll, és megpróbálja azonosítani magát Boudiccát. Nyilvánvalóan hosszú volt a nap, és csak haza akart jutni. Ami nem volt szerencsés, mert anélkül, hogy kerestük volna, Boudicca egyszer csak ott volt. Esküszöm, nem a mi hibánk volt. Bár, ahogy utána próbáltam elmagyarázni nekik, ha logikusan gondolkodunk, hol máshol lehetett volna?

Grey és én éppen a meglepően nehezen kormányozható Bashfordot próbáltuk manőverezni, amikor ő megállt, komoran átkukucskált a vállam felett, és meglepetten azt mondta:

– Boudicca?

– Nem, nem – mondta Grey megnyugtatóan, és próbálta a helyes irányba terelni. – St. Mary.

– Nem – mondta –, Istenem, ő az! Ez Boudicca! Nézzétek! Hahó!

És integetett.

Tényleg integetett!

Éppen volt időm gondolkodni, szent szar, és lassan megfordultunk mindannyian.

Igaza volt.

Nem több mint harminc méterre, egy sárfoltos szekérből kihajolva, amelyet két vad szemű, habzó szájú ló húzott – ott volt. Amikor rábámultunk, ő is kiszúrt minket, felegyenesedett, és visszabámult.

El sem hittem a szememnek. Boudiccát, az Icení királynőt néztem. A nőt, aki szembezállt a rómaiakkal és győzött. Aki lerombolta Colchestert. És St. Albans-t. És Londont. Aki inkább megölte magát, minthogy elfogják. És most minket nézett.

Körülbelül tíz vagy tizenkét óriási, erősen felfegyverzett gyalogos harcos vette körül, arcukat egyforma, bonyolult kék mintákkal festették. Ők is minket néztek. Mindenki minket nézett. Még a véres lovak is minket néztek.

Aznap sehol sem lehetett csend Colchesterben, de nekem semmilyen hangról nem maradt emlékem. Se csatakiáltások, se sikolyok, se fegyverropogás, még a hámok csattogása vagy a lovak szuszogása sem. Csak hosszú, mozdulatlan, teljes csend.

Boudicca magas volt, és a szekéren állva könnyen a körülötte állók feje fölé magasodott. Ellentétben a kíséretével, akik az idei évben divatos sárga színű tunikát és nadrágot viseltek, ő úgy volt öltözve, hogy feltűnést keltsen. Hogy barát és ellenség számára egyaránt azonnal felismerhető legyen. Bíborvörös ruháját élénk kék köpeny takarta. A nyakában egy mesés arany sálat viselt, és a köpenyét mindkét vállán kelta csomó alakú arany brossokkal rögzítették.

A népszerű ábrázolásokkal ellentétben a haja nem omlott drámai módon mögé. Hátrahúzta az arcából, és a tarkójánál csomóba kötötte. Az arca vékony és kalapszerű volt, és mély vonalak futottak az orrától a szájáig. Nem volt szép. Harcos volt. Egyszerű bronz mellvértet viselt, és lándzsát

tartott. Az égő épületek háttérében Andred, a győzelem Icen-i istennőjének élő megtestesítője volt. Nem csoda, hogy követték őt.

Peterson halkán azt mondta:

– Max, te jössz – és egy pillanatig nem tudtam, miről beszél, aztán mégis. Boudicca a csata előtt Andredet hívta segítségül, és egy nyulat engedett szabadon a tiszteletére. Ezt én is használhatnám.

A többiek elé léptem. Közel Boudiccához, de nem túl közel.

Visszadobtam a köpenyemet, hogy láthassa a páncélsíkját. Ez nem az óangol nyelven való tapogatózás ideje volt. Latinul beszéltem. Mint királyi hitves, majd önálló királynő, biztos voltam benne, hogy tud latinul. Nagyon lassan kellett beszélnem, hogy legyen időm összeszedni a megfelelő szavakat, és ez ismeretlen tekintélyt kölcsönzött a hangomnak. Úgy beszéltem, hogy a köztünk lévő távolságból is érthető legyek.

– Icen-i Boudicca! Andredet hívtad, és az istennő válaszolt neked. Elküldte a nyulat, hogy a szerencsés oldalon fusson. Az istennő most fizetséget követel. Felszólítalak téged, mint nő a nőnek, engedd el ezeket az embereket. Ez az ő kívánsága.

Egy pillanatra megálltam. A latin talán nem volt jó húzás, tekintettel a körülményekre, de létfontosságú volt, hogy megértsen, és szándékosan használtam a "nő a nőnek" kifejezést. Azt a kifejezést, amit ő maga használt, amikor az istennőt hívta.

Bámult ránk, arca kifejezéstelen volt. Egy szó, csak ennyi kellett volna. Csak egy szó tőle, és mindennek vége lenne számunkra. Ne törődjünk Ian Guthrie-val, nem lesz karácsonya Leonnak, Helennek vagy Hunternek, vagy bárkinek a St. Mary-ben. Nyeltem egyet. Édes Istenem, mit tettem?

Egyre több brit özönlött a térre. Tényleg mennünk kellene. Az igazi csata a Templomért még nem kezdődött el.

Nem vette le rólam a szemét.

– Ez annyira király – sugározta Bashford kancsal szemmel, és boldogan tudomást sem véve a veszélyről, amelyben voltunk. Nyilvánvalóan született

történész.

A királynő rámemelte a tekintetét, ahogy finoman ringatózott, szinte mindenről megfélekedve. Újra legyintett. Egyetlen pillanatra úgy éreztem, hogy a szája sarka megrándult, csak nagyon-nagyon enyhén. Mondott valamit a kocsisának. Az felkorbácsolta a lovakat, és a szekér elzörgött a Templom felé.

Mit mondott? "Engedd el őket?" Az jó lenne. Vagy a kevésbé jót választotta: "Öljétek meg őket, és dobjátok a kutyák elé a testüket?"

Valaki parancsot ugatott. Nem láttam, hogy ki. Felkészítettük magunkat. A testőre megpördült és eltűnt.

Észrevettem, hogy már jó ideje nem vettem levegőt.

– Láttad? – mondta Grey izgatottan megragadva Bashford karját. – Láttad a ruháját? És a páncélját?

– Kit? – mondta ő kábán. – Kinek a ruháját?

Markham hallatszott, amint a Biztonsági Részlegek istenét kérte türelemre, és hogy rohadtul gyorsan tegye a dolgát.

– Azt hiszem, úgy öt láb hét vagy nyolc hüvelyk magas lehetett – mondta Peterson, aki semmivel sem volt jobban, mint a többiek. – És hol voltak a lányai? És a körülötte lévő harcosok bizonyára valamiféle személyi testőrség. Gondolod, hogy azok az arcjelzések valamiféle jelek vagy jelvények voltak, amik azonosították őket? És nem igazán láttam... Fegyver volt nála?

– Kardja és valamiféle lándzsája volt – mondtam, engedelmeskedve az ösztöneimnek. – És láttad a szekerét? Fára feszített lóbbőr.

– És a tengely elhelyezése...

– Ha a Történelmi Részleg egészen elkészült – mondta Markham dicséretes visszafogottsággal –, a Biztonsági Részleg szeretné tájékoztatni őket, hogy aki két másodpercen belül nem indul útnak, azt megbánja.

– Micsoda?

A történészek számára egyszerűbben fogalmazott.

– Mozgás, vagy lelőlek.

Így hát mozgottunk.

Azok, akik nem követték Boudiccát, túlságosan el voltak foglalva az utcák felgyújtásával és a fosztogatással ahhoz, hogy foglalkozzanak velünk. Átrohantunk az utolsó néhány méteren. Én mutattam az utat, a fegyverem készen arra, hogy bárkit leterítsek, aki az utamba kerül, és a szememet szilárdan az előttünk lévő kompra szegeztem. Peterson és Markham fedezte a hátunkat.

Az ajtóért kiáltottam, és mindannyian lélegzetvisszafojtva rohantunk be a kompa.

Biztonságban voltunk. Egyelőre. Amíg Dr. Bairstow meg nem nyitja a jelentésemet.

Kicsit szűkös volt bent a hely. Markham leeresztette Bashfordot a földre, és megvizsgálta a fejsebét. Én leültem Greyt a sarokba. Peterson átadta az elsősegélycsomagot, leült a konzolhoz, és aktiválta a kamerákat.

– Mit csinál? – kérdezte Markham hitetlenkedve. – Magának egyáltalán nincs fogalma a prioritásokról, ugye?

– Hagyd békén – mondtam. – Ha ezt az információt bemutatjuk Dr. Bairstow-nak, az lehet az egyetlen dolog, ami megmentheti az életünket.

– Úgy értettem – mondta méltóságteljesen –, senki nem fogja feltenni a teáskannát?

Kissé kábán Bashford nevetni kezdett.

Grey megkérdezte:

– Kik maguk? Egyikőjüket sem ismerem. Hogy találtak ránk ilyen gyorsan?

Az igazság pillanata. Mindhárman egymásra néztünk. Itt is vagyunk.

– Nos, én Maxwell vagyok. Ő pedig Peterson. Azt hiszem, Markhamet már ismerik. És nem sikerült gyorsan... úgy értem, hogy gyorsan találjuk meg

magukat.

Adtam neki egy kis vizet, vettem egy mély lélegzetet, és halkán azt mondtam:

– Elspeth, tíz év telt el.

Nem vagyok benne biztos, hogy Bashford felfogta-e, amit mondtam, de Grey igen. Majd megfulladt a víztől, és megragadta a csuklóm.

– Tíz... biztos benne?

– Igen, sajnálom, Elspeth. Tíz év.

Egy pillanatra elhallgatott. Pontosan láttam, mire gondol. Tegnap ilyenkor még a St. Mary-ben volt, elbúcsúzott Guthrie-től, és elindult a megbízatására. És most tíz év telt el.

Tétován megkérdezte:

– Ian? Ian Guthrie?

– Biztonságban és jól van – mondtam, remélve, hogy így is van.

Körülnézett. Leon kabinja egyszemélyes volt és kicsi. Mivel öten voltunk benne, még kisebbnek tűnt. Azt hitte, hogy Guthrie-t egy szekrénybe hajtogatva tartjuk?

– Nem jött veletek?

– Nem hívtuk el. Ez tűnt a leghumánusabb dolognak. Csak arra az esetre, ha... tudja...

– Tíz év – mondta hitetlenkedve. Szünetet tartott, miközben azon töprengett, hogyan is fogalmazzon. – És ő...? Úgy értem...

– Nem – mondtam vidáman, úgy téve, mintha félreértettem volna. – Egyáltalán nem változott. Még mindig ugyanaz a mogorva, nőgyűlölő, kaledóniai agglegény, aki mindig is volt.

Hallottam, hogy Peterson vihog.

Markham azt mondta:

– Tessék, pajtás – és felsegítette a véres Bashfordot, hogy felüljön. A szeme úgy úszkált az üregeiben, mint két zavart aranyhal, mielőtt végre képes volt koncentrálni.

– Markham? Te vagy az?!

– Így van – mondta Markham napfényesen. – Hogy érzed magad most?

– Teljesen jól – mondta Bashford, és mindent összehányt.

– Lenyűgöző – mondta Markham, és bámult lefelé az alaposan lealázott énjére.

Bashford könnyedén elmosolyodott.

– Köszönöm.

Kezdttem megkedvelni Mr. Bashfordot.

*

Visszaugrottunk a festékraktárba. Rávettem Petersont, hogy hívja fel Dr. Fostert, azzal az indokkal, hogy mindannyiunk közül őt a legkevésbé valószínű, hogy megöli, amiért ilyenkor éjszaka megzavarja. Vagy inkább reggel. Markham aggodalmasan felszólította, hogy emlékeztesse, hozza magával Hunter nővért is.

Csendben felmértük Leon kompjának állapotát.

– Majd később átnézzük – mondtam. – Vagy egy kis szerencsével kirúgnak minket a ma esti erőfeszítésért, így ez valaki más problémája lesz.

– Igaz – mondta Peterson vidáman, vállára véve Mr. Bashfordot. – Mehetünk?

Az orvosi csapat már várt. Figyelmen kívül hagyva minket, elszállították Greyt és Bashfordot, mi pedig magunkra maradtunk. Peterson és Markham elkészítette a teát, mi pedig leültünk várakozni.

Fél órával később Helen Foster jelent meg. Összefonta a karját, és szótlanul végignézett rajtunk. El kellett ismernem, hogy kissé ramatyul néztünk ki. Markham zavartan piszkálta a hányással borított testpáncélját.

Én még mindig csöpögtem a disznószartól. Talán volt egy halvány szag... Peterson viszonylag sértetlenül vigyorgott rá.

A nő nem vett róla tudomást, ami nem sok jót ígért a karácsony hátralévő részére.

Megkérdeztem tőle, hogy vannak a megmentettek.

– Jól lesznek. Jelenleg nincsenek jól, de majd jól lesznek. – Rám nézett. – A nő lan után érdeklődött. Maga hívja fel őt, vagy én?

Oldalra léptem, aktiváltam a komomat, és felhívtam Ian Guthrie-t. Azonnal válaszolt.

– Guthrie.

A hangja éles és szűkszavú volt. Nyilvánvalóan nem volt a legjobb hangulatban. Azonban legalább még életben volt.

– Elnézést, hogy felhívtam, őrnagy úr.

– Ó, Istenem... ez a másik.

– Milyen másik?

– Leon egész éjjel itt volt nálam. Az őrületbe kerget. Úgy tűnik, a biztonsági protokollokat akarja megbeszélni. Karácsony este. Az éjszaka közepén. Még a mosdóba sem tudok kimenni anélkül, hogy ne próbálna követni. Mindjárt lelövöm.

– Tényleg? – mondtam, és aznap este már másodszor áldoztam fel Leont. – Milyen bizarr. Maga szerint ivott?

Inkább éreztem, mint hallottam Leon felháborodott válaszát.

Guthrie felsóhajtott.

– Mit akar?

– Mit? Mit? Igaz is. A gyengélkedőn vagyunk. Betolakodók vannak nálunk.

A férfi továbbra is nyugodt maradt.

– A gyengélkedőn? Karácsony este?

– Igen.

– Kik azok a mi?

– Ööö... nos, balról jobbra haladva... én, Dr. Foster, Peterson, Markham, ó, és Hunter nővér.

– Nekem úgy hangzik, mint egy rohadt hadsereg. Lője le őket és menjen vissza az ágyba.

– Nincs fegyverünk – hazudtam.

– Leküldöm Leont. Ő a halálba tudja őket beszélni. Miért kellene egyedül szenvednem?

Az isten szerelmére... dacoltunk Boudicca zászlóaljaival, hogy megmentsük élete szerelmét, és ő arra utasít minket, hogy lőjük le. Ez jellemző a St. Mary-re. Romantikus találkozt tervezel egy szerelmespárnak, akik tíz éve külön élnek, és az egyikük még csak el sem tud jönni. Ha ez fikció lenne, akkor lenne egy duzzadó hangsáv, örömkönnyek, zsebkendőbe zokogó emberek... Mi a baj velünk? Miért nem tudunk normális emberek módjára cselekedni?

Markham türelmetlen hangot adott ki, levette a válláról a fegyverét, melodramatikusan felordított, és két lövést lőtt Helen falába.

Egy nagy darab égő vakolat hullott a padlóra.

Helen felsikoltott – ezúttal valódi dühvel –, Guthrie pedig azt kiáltotta:

– Máris megyek.

A kapcsolat megszakadt.

Mindannyian Markhamre néztünk.

– Mi van? – mondta, széttárva a kezét. – Idejön, vagy nem?

*

És tényleg jött, és kivont fegyverrel berontott az ajtón. Egyszemélyes rohamosztag.

Megdermedtünk. Markham gondoskodott róla, hogy Hunter mögött álljon.

Hosszú ideig nem történt semmi, aztán bekattintotta a biztosítékot, eltette a fegyverét, aktiválta a komját, és azt mondta:

– Állj le. Csak a szokásos gyanúsítottak.

Észrevettem, hogy Leon nem kísérte el, bár valószínűleg nem ajánlották fel neki a lehetőséget.

Guthrie szemügyre vette a még mindig parázsló gipszdarabot.

– Pontosan mi folyik itt?

Nem hiszem, hogy bármelyikünk is tudta volna, mit mondjon. Odaléptem hozzá, átkaroltam, és szorosan megöleltem. Hunter ugyanígy tett balról.

Mindkettőnket megsimogatott, kissé kínosan.

– Nos, ez... nem felel meg a szokásos gyengélkedő protokolloknak. – Az arca megváltozott. – Haldoklom, nem igaz? Ezért akartak idehívni engem. Hogy elmondják, hogy valami halálos betegségem van. Mennyi időm van még?

– Ha továbbra is ezzel a bandával lóg – mondta Helen szárazon –, ki tudná megmondani? De nem, nem ezért van itt. Kérem, tegye le azokat a nőket, és jöjjön velem.

Kiszabadította magát, nem minden nehézség nélkül, a karmaink közül.

– Mi ez az egész?

– Erre jöjjön, kérem, őrnagy úr!

Átment a női kórterembe, és kinyitotta neki az ajtót.

A férfi megállt a küszöbön. Rövid pillantást vetettem az arcára.

Ahogy belépett az ajtón, Helen halkán azt mondta:

– Boldog karácsonyt, Ian – és becsukta mögötte az ajtót.

*

Nem maradhattam ott. Dolgom volt. Ott volt Leon, akit le kellett csillapítani és magyarázkodni. Aztán egy nagyon-nagyon gondos jelentést kellett írnom Dr. Bairstow-nak, és fel kellett készülnöm egy lélegzetelállítóan monumentális lecseszésre. Mindezek előtt azonban egy ajándékot kellett elővennem az asztalomról és átadnom.

Beugrottam Mrs. Partridge irodájába, és minden gondos tervem összeomlott, mert annak ellenére, hogy karácsony napján hajnalodott, ő az íróasztalánál ült, elegánsan, a szokásos gyönyörűen szabott fekete blézerében.

Megálltam, és kínosan megszólaltam:

– Ó, jó reggelt, Mrs. Partridge.

Lehajtotta a fejét.

– Jó reggelt, Dr. Maxwell. Miben lehetek a segítségére?

– Azért jöttem, hogy boldog karácsonyt kívánjak önnek.

És ismét belerúghattam volna magamba.

– Más a hitem, de azért köszönöm.

– Ööö...

Általában nem szokott elakadni a nyelvem. A szex néha szótlanná tesz, de még az sem sokáig. Csak nem számítottam rá, hogy itt lesz. Az volt a tervem, hogy az asztalán hagyom és elmegyek.

Tétován elővettem a kis csomagot, és átadtam neki.

– Fogadja el...

Olyan sokáig bámulta, hogy kénytelen voltam azt mondani:

– Ez egy karácsonyi ajándék. – Arra az esetre, ha nem lenne ismerős neki a fogalom.

Lassan kicsomagolta a rosszul becsomagolt rombuszdarabot, és még a négy és fél mérföldnyi ragasztószalag sem győzte le, ami az egészet összetartotta.

Tollal és tussal rajzoltam a Múzsákat. Mind ott voltak, Kalliopé, Terpsichore, mindannyian egy ülő központi alak, Kleio, a Történelem Múzsája körül csoportosulva, aki kecsesen tartotta a papirusztekercsét. Sok időt és energiát fektettem bele, hogy az arcokat pontosan eltaláljam, majd finom kiszínezzem. Igazából elégedett voltam a hasonlósággal, és ez nem gyakran fordul elő.

Még mindig csendben volt.

Újra belerúgtam volna magamba. Nem tetszett neki. Átléptem a láthatatlan, de nagyon világosan meghúzott határvonalunkat. Égve a szégyentől, hátrálni kezdtem az ajtó felé.

Végül felnézett rám, és gyengéden elmosolyodott.

– Köszönöm, Max. Ez... nagyon szép.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Ma nem kapok lángoló kardot.

– Szívesen, Mrs. Partridge. Később találkozunk.

– Egy pillanat, kérem, van egy ajándékom nekem is – és legnagyobb meglepetésemre egy kis csomagot nyújtott át nekem, gyönyörűen becsomagolva selyempapírba. Cellux nem volt rajta.

Óvatosan félrehúztam a papírt, és egy kicsi, de nagyon nehéz kést fedeztem fel egy ütött-kopott bőrtokban.

– Meteoritfémből készült – mondta. – Rendkívül régi, és nagy múltja van. – Egy pillanatra mintha csak a szórakozottság csillogását láttam volna. – El sem hinné, hogy milyen emberekben járt már benne.

– Király – mondtam lelkesen.

– Gondoltam, hogy értékelni fogja.

Szünetet tartottunk. A kezére nézett. Én a lábamra néztem. Odakint csendesen hullott a hó.

– Nos, ööö... most már mennem kell.

– Igen.

Újabb hosszú szünet.

– Szóval...

Felvett néhány papírt, bámulta őket, majd újra letette, és látszólag tanácstalanul nézett ki az ablakon.

– Igen... persze...

– Ööö... Boldog karácsonyt, Mrs. Partridge.

– És nagyon boldog karácsonyt önnek is, Dr. Maxwell.

VÉGE